

פרשת תזריע – שני

(כד) או בשער כִּי־יִהְיֶה בְּעִירוֹ מִכּוֹת־אֵשׁ וְהִיתָה מַחִית הַמִּכּוֹה בַּהֶרֶת לְבָנָה אֲדַמְדָּמֶת אוֹ לְבָנָה:

כד או אָנֹכִי, אָרִי יִהְיֶה בְּמִשְׁפִּיחַ כּוֹאֵה דָנוּר; וְיִהְיֶה רֶשֶׁם כּוֹאֵה, בַּהֶרֶא חוֹרָא סְמָקָא אוֹ חוֹרָא.

מ"א < מחית המכּוה: שנימני"ט בלעז כשחיתה המכּוה נהפכה לבהרת פתוּכה, או לבנה חלקה; וסימני מכּוה וסימני שחין שוים הם. ולמה חלקן הכתוב? לומר, שאין מצטרפין זה עם זה: נולד חצי גריס בשחין וחצי גריס במכּוה, לא ידונו כגריס:

(כה) וּרְאָה אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהֵנָּה נִהפְךָ שַׁעַר לִבָּן בַּבְּהֶרֶת וּמִרְאָהּ עֵמֶק מִן־הָעוֹר צָרַעַת הִוא בַּמִּכּוֹה פָּרַחָה וְטִמָּא אֹתוֹ הַכֹּהֵן גִּנֵּעַ צָרַעַת הִוא:

כה וְיִחְזִי יָתָה כָּהֵנָּא וְהָא אֲתֵהפִיד סַעְרָא לְמַחֲוֹר בַּבְּהֶרֶתָּא, וּמִחְזִיָּה עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא סְגִירוּתָא הִיא, בְּכוֹאֵה סְגִיָּאָת; וְיִסְאִיב יִתִּיה כָּהֵנָּא, מִכְּתֵשׁ סְגִירוּתָא הִיא.

(כו) וְאִם | יִרְאָנָה הַכֹּהֵן וְהֵנָּה אֵין־בַּבְּהֶרֶת שַׁעַר לִבָּן וְשִׁפְלָה אֵינָנָה מִן־הָעוֹר וְהִוא כֹּהֶה וְהִסְגִּירוֹ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים:

כו וְאִם יִחְזִינָה כָּהֵנָּא, וְהָא לִית בַּבְּהֶרֶתָּא סַעַר חִיּוֹר, וּמִכִּיכָא לִיתָהָא מִן מִשְׁכָּא, וְהִיא עֲמִיָּא וְיִסְגְּרִינָה כָּהֵנָּא, שִׁבְעָא יוֹמִין.

(כז) וּרְאָהּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פָּשָׂה תִּפְשָׁה בְּעוֹר וְטִמָּא הַכֹּהֵן אֹתוֹ גִּנֵּעַ צָרַעַת הִוא:

כז וְיִחְזִינָה כָּהֵנָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה: אִם אוֹסְפָא תוֹסִיף, בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאִיב כָּהֵנָּא יִתִּיה, מִכְּתֵשׁ סְגִירוּתָא הִיא.

(כח) וְאִם־תַּחֲתִיָּהּ תַעֲמֹד הַבְּהֶרֶת לֹא־פָשְׂתָה בְּעוֹר וְהִוא כֹּהֶה שְׂאֵת הַמִּכּוֹה הִוא וְטָהְרוּ הַכֹּהֵן כִּי־צָרַכֶּת הַמִּכּוֹה הִוא:

כח וְאִם בְּאַתְרָהּ קָמַת בַּהֶרֶתָּא לֹא אוֹסִיפַת בְּמִשְׁכָּא, וְהִיא עֲמִיָּא עֵמֶק כּוֹאֵה, הִיא; וְיִדְכִינָהּ, כָּהֵנָּא אָרִי רֶשֶׁם כּוֹאֵה, הִיא.

(כט) וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בּוֹ גִנֵּעַ בְּרָאשׁ אוֹ בִזְקָן:

כט וּגְבֵר אוֹ אֲתָא, אָרִי יִהְיֶה בִּיה מִכְּתֵשָׁא, בְּרִישׁ, אוֹ בְּדָקָן.

מ"ב < בראש או בזקן: בא הכתוב לחלק בין גנע שבמקום שער לגנע שבמקום בשר, שזה סימנו בשער לבן וזה סימנו בשער צהב:

(ל) וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ וְהֵנָּה מִרְאֵהוּ עֵמֶק מִן־הָעוֹר וּבּוֹ שַׁעַר צָהָב דָּק וְטִמָּא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נֹתֵק הִוא צָרַעַת הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקָן הִוא:

ל וְיִחְזִי כָּהֵנָּא יֵת מִכְּתֵשָׁא, וְהָא מִחְזוּהִי עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא, וּבִיה סַעַר סְמָק, דַּעְדָּק וְיִסְאִיב יִתִּיה כָּהֵנָּא נִתְקָא הִוא, סְגִירוּת רִישָׁא אוֹ דְקָנָא הִוא.

מ"ג < ובו שער צהב: שנהפך שער שחור שבו לצהב. נתק הוא: כך שער:

שמו של גנע שבמקום

(לא) וְכִי־יִרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ הַנֹּתֵק וְהֵנָּה אֵין־מִרְאֵהוּ עֵמֶק מִן־הָעוֹר וְשַׁעַר שָׁחַר אֵין בּוֹ וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־גִּנֵּעַ הַנֹּתֵק שִׁבְעַת יָמִים:

לא וְאָרִי יִחְזִי כָּהֵנָּא יֵת מִכְּתֵשׁ נִתְקָא, וְהָא לִית מִחְזוּהִי עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא, וְסַעַר אַכָּם, לִית בִּיה וְיִסְגֵּר כָּהֵנָּא יֵת מִכְּתֵשׁ נִתְקָא, שִׁבְעָא יוֹמִין.

מ"ד < ושער שחור אין בו: הא אם היה בו שער שחור – טהור ואין צריך להסגר, ששער שחור – סימן טהרה הוא בנתקים, כמו שנאמר: "ושער שחור צמח־בו וגו'":

היה בו שער שחור – טהור ואין צריך להסגר, ששער שחור – סימן טהרה הוא בנתקים, כמו שנאמר: "ושער שחור צמח־בו וגו'":

(לב) וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַגִּנֵּעַ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פָשָׂה הַנֹּתֵק וְלֹא־הָיָה בּוֹ שַׁעַר צָהָב וּמִרְאֵה הַנֹּתֵק אֵין עֵמֶק מִן־הָעוֹר:

לב וְיִחְזִי כָּהֵנָּא יֵת מִכְּתֵשָׁא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, וְהָא לֹא אוֹסִיף נִתְקָא, וְלֹא הָיָה בִּיה סַעַר סְמָק; וּמִחְזוּי נִתְקָא, לִית עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא.

מ"ה < והנה לא־פָשָׂה וגו': הא, אם פָשָׂה, או הִיָּה בוֹ שַׁעַר צָהָב – טָמֵא:

לג וּגִלְחַת סַחֲרָנִי נִתְקָא וְדַעַם נִתְקָא, לֹא יִגְלַח; וְיִסְגֵּר כָּהֵנָּא יֵת נִתְקָא שִׁבְעָא יוֹמִין, תַּנְיָנוּת.

(לג) וְהִתְגַּלַּח וְאֶת־הַנֹּתֵק לֹא יִגְלַח וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֹּתֵק שִׁבְעַת יָמִים שְׁנִית:

לג וּגִלְחַת סַחֲרָנִי נִתְקָא וְדַעַם נִתְקָא, לֹא יִגְלַח; וְיִסְגֵּר כָּהֵנָּא יֵת נִתְקָא שִׁבְעָא יוֹמִין, תַּנְיָנוּת.

מ"ו < והתגלח: סביבות הנֹתֵק. ואת־הַנֹּתֵק לֹא יִגְלַח: מניח שתי שערות סמוך לוֹ סביב כְּדִי שִׁיְהִי נֶכֶר אִם פָּשָׂה, שאם יפָשָׂה וְעָבַר הַשְּׁעֵרוֹת וַיֵּצֵא לְמָקוֹם הַגְּלוּחַ – טָמֵא:

לד וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֹּתֵק בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פָשָׂה הַנֹּתֵק בְּעוֹר וּמִרְאֵהוּ אֵינָנוּ עֵמֶק מִן־הָעוֹר וְטָהַר אֹתוֹ הַכֹּהֵן וּכְבָּם בְּגָדָיו וְטָהַר:

לד וְיִחְזִי כָּהֵנָּא יֵת נִתְקָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, וְהָא לֹא אוֹסִיף נִתְקָא בְּמִשְׁכָּא, וּמִחְזוּהִי לִיתוּהִי עֲמִיק מִן מִשְׁכָּא וְיִדְכִי יִתִּיה כָּהֵנָּא, וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִדְכִי.

מ"ז < אחרי טהרתו: אין לי אלא פושה לאחר הפטור, מנין אף בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני? תלמוד לומר: "פשה יפשה":

לה וְאִם־פָּשָׂה יִפְשָׂה הַנֹּתֵק בְּעוֹר אַחֲרֵי טָהֳרָתוֹ:

לה וְיִחְזִינָה, כָּהֵנָּא, וְהָא אוֹסִיף נִתְקָא, בְּמִשְׁכָּא, בְּתֵר, דְּכוּתִיָּה.

(לז) וּרְאֵהוּ הַכֹּהֵן וְהֵנָּה פָשָׂה הַנֹּתֵק בְּעוֹר לֹא־יִבְקֹר הַכֹּהֵן לְשַׁעַר הַצָּהָב טָמֵא הִוא:

לו וְיִחְזִינָה, כָּהֵנָּא, וְהָא אוֹסִיף נִתְקָא, בְּמִשְׁכָּא, לְסַעַר סְמָק, מְסָאֵב הִוא.

(לח) וְאִם־בְּעִינָיו עָמַד הַנֹּתֵק וְשַׁעַר שָׁחַר צָמַח־בוֹ גִּרְפָּא הַנֹּתֵק טָהוֹר הִוא וְטָהְרוּ הַכֹּהֵן:

לז וְיִחְזִי כָּהֵנָּא יֵת נִתְקָא וְסַעַר אַכָּם צָמַח בִּיה, אֲתָסִי נִתְקָא דְכִי הִוא; וְיִדְכִינָהּ, כָּהֵנָּא.

מ"ח < פהות לבנת: שאין לבן שלהן עז, אלא כהה. בהק: כמין לבן הנראה בכשר אדם אדם, שקורין רוש"ו, בין חברבורות אדמומיתו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מכהיק הכשר בלבן צח.

לח וּגְבֵר, אוֹ אֲתָא, אָרִי יִהְיֶה בְּמִשְׁוֹ בְּסִרְהוֹן, בַּהֶרֶן בַּהֶרֶן, חוֹרֵן.

(לט) וּרְאָה הַכֹּהֵן וְהֵנָּה בְּעוֹר־בְּשָׂרָם בַּהֶרֶת כֹּהוֹת לְבָנֹת בַּהֶק הִוא פָּרַח בְּעוֹר טָהוֹר הִוא:

לט וְיִחְזִי כָּהֵנָּא, וְהָא בְּמִשְׁוֹ בְּסִרְהוֹן בַּהֶרֶן עֲמִין חוֹרֵן: בַּהֶקָא הִוא סְגִי בְּמִשְׁכָּא, דְּכִי הִוא.

מ"ט < פהות לבנת: שאין לבן שלהן עז, אלא כהה. בהק: כמין לבן הנראה בכשר אדם אדם, שקורין רוש"ו, בין חברבורות אדמומיתו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מכהיק הכשר בלבן צח.

מ"ח < פהות לבנת: שאין לבן שלהן עז, אלא כהה. בהק: כמין לבן הנראה בכשר אדם אדם, שקורין רוש"ו, בין חברבורות אדמומיתו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מכהיק הכשר בלבן צח.

מ"י < פהות לבנת: שאין לבן שלהן עז, אלא כהה. בהק: כמין לבן הנראה בכשר אדם אדם, שקורין רוש"ו, בין חברבורות אדמומיתו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מכהיק הכשר בלבן צח.

מ"י < פהות לבנת: שאין לבן שלהן עז, אלא כהה. בהק: כמין לבן הנראה בכשר אדם אדם, שקורין רוש"ו, בין חברבורות אדמומיתו, קרוי בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מכהיק הכשר בלבן צח.